

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**ARREST**

**nr 25 van 14 juni 2007
in de zaak X / IVde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 2 november 2005 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2005.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 13 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van voornoemde wet.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat L. CRAPS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

- 1.1. Het feitenrelaas van de bestreden beslissing luidt als volgt:
“U, die verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van X . U zou van Koerdische origine zijn en niet politiek actief zijn. U zou sinds juni of juli 2004 als chauffeur werken voor een aannemer, X. U zou verliefd zijn geworden op zijn dochter X en zij zou ook op u verliefd zijn geworden. U zou haar vader om haar hand hebben gevraagd maar die zou hebben geweigerd want X zou moeten huwen met een neef. X zou daarop hebben voorgesteld dat u haar zou ontmoagden zodat haar ouders op die manier wel zouden moeten instemmen met een huwelijk. Op 15 januari 2005 zou u haar hebben ontmoagd. Op 6 februari 2005 zou u nogmaals een huwelijksaanzoek hebben gedaan. Opnieuw zou haar vader hebben geweigerd. U zou invloedrijke personen hebben gevraagd te bemiddelen, maar dit zou niet hebben geholpen. In maart zou X aan haar moeder en u aan uw moeder hebben verteld wat er was gebeurd. Op 13 maart 2005 zou ze, omwille hiervan, door haar vader zijn vermoord. Broers en neven van X zouden diezelfde dag bij u thuis zijn gekomen om ook u te vermoorden. U zou niet thuis zijn geweest. Een vriend zou u hebben gewaarschuwd. Daarop zou u naar de broer van uw moeder zijn gevlucht. Ook een broer van uw vader zou hebben gezegd dat u moest worden gedood omdat u de familie schande had aangedaan. Op 15 maart 2005 zou u Irak hebben verlaten. Op 5 april 2005 zou u in België zijn aangekomen en de volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd.”
- 2.1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen motiveert de bestreden beslissing als volgt:
“Niettegenstaande de initiële beslissing van de Commissaris-generaal tot verder onderzoek, dient in deze fase van de procedure te worden gesteld dat de vluchtmotieven die u inroept niet van die aard zijn dat gewag kan worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daar uw asielmotieven duidelijk blijken uit het administratief dossier beslist de Commissaris-generaal u niet op te roepen voor een bijkomend gehoor.
- Zo moet worden opgemerkt dat de vluchtmotieven die u inroept, niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U haalt een vrees voor eremoord aan als vluchtmotief. U verklaart te moeten worden gedood omdat u een uw vriendin heeft ontmoagd. De aanleiding van uw vlucht betreft problemen van gemeenrechterlijke aard.*
- Daarbij dient te worden opgemerkt dat de reden die u aanhaalt waarom u geen bescherming zou kunnen krijgen van de overheid evenmin onder een van de criteria van de Conventie van Genève valt. U zegt dat dit een zaak van eer is en dat de autoriteiten daar niets mee te maken hebben (CG p.13).*
- Tot slot zijn de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier wijzigen. Het zijn kopies van uw identiteitskaart en van uw nationaliteitsbewijs.”*
- 2.2. Verzoeker bevestigt dat hij een vrees voor eremoord als persoonlijk motief voor zijn vlucht uit Irak aanhaalt. De aanleiding voor de vlucht van verzoeker betreft niet problemen van gemeenrechtelijk aard maar daarentegen de rechtstreekse,

persoonlijke en herhaalde bedreiging met de dood. De problemen van verzoeker dienen te worden gesitueerd binnen de ruimere problematiek van de "gedwongen huwelijken", waar zijn vriendin ten gevolge hiervan werd vermoord en verzoeker ook dreigde éézelfde lot te moeten ondergaan. Dergelijke vervolging kan gevat worden onder de categorie "*vervolging op grond van lidmaatschap van een bepaalde maatschappelijke groep*". De houding van bloedwraak, uit hoofde van schending van eer van de familie, is ingebed in de traditie en gewoonten. De geldende gebruiken van verzoekers culturele, Koerdische en etnische gemeenschap maken integraal deel uit van het moslimgeloof. Deze vervolging is dan ook nauw verwant met de religieuze geloofsovertuiging van verzoeker, zijn familie én de familie van zijn Irakese geliefde.

Het is aangewezen om te spreken over de *auteur* van de vervolging eerder dan de *dader* van de vervolging. Zonder dat de (Irakse) Staat *de dader* van een vervolging moet zijn, kan zij toch *de auteur* ervan zijn als gevolg van de onmogelijkheid om de eigen onderdanen te beschermen. De zienswijze van de Commissaris-generaal kan niet gevolgd worden wanneer wordt gesteld dat "*de reden die u aanhaalt waarom u geen bescherming zou krijgen van de overheid evenmin onder een criteria van de Conventie van Genève valt.*" Verzoeker benadrukt dat "*de Iraakse autoriteiten niet tussenkomen in zaken van eer van de familie*" en merkt op dat de neef van verzoekers' vriendin X als "X" tewerkgesteld is bij de politie in X waardoor verzoeker geen bescherming kan vragen bij de officiële (politie)autoriteiten in zijn land.

De in de bestreden beslissing geuite beweringen zijn in de gesitueerde feitelijke omstandigheden van verzoeker volstrekt ongepast en stroken niet met de reële werkelijkheid en bevestigen daarentegen de niet-eerbiediging van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur door de Commissaris-generaal, met name de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Eveneens werden in de bestreden beslissing door de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden daar hoegenaamd niet wordt aangetoond dat de persoonlijke en concrete gegevens die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn asielrelaas en die de oorzaak vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst in acht genomen werden.

De terugleiding van betrokkene naar zijn land van herkomst is tenslotte volkomen in strijd met artikel 3 van het E.V.R.M. houdende het verbod tot foltering.

- 3.2. Verweerder stelt vast dat de aanleiding van verzoekers vlucht problemen van gemeenschappelijke aard betreft. Verzoekers stelling dat zijn vervolging ingebed zit in de traditie en gewoontes van zijn cultureel-etnische gemeenschap en nauw verwant is met zijn religieuze geloofsovertuiging, die van zijn familie en die van de familie van zijn vriendin, is niet van aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Verzoeker vreest immers niet vervolgd te worden omdat hij een Koerd en/of moslim is, maar vreest vervolgd te worden omdat hij zijn vriendin heeft ontmaagd. De Commissaris-generaal stelde derhalve terecht vast dat verzoekers problemen omwille van zijn seksuele relatie met zijn vriendin buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Ook verzoekers argument dat zijn problemen dienen gesitueerd te worden binnen de ruimere problematiek van de "gedwongen huwelijken", en dat sinds lang al wordt erkend dat dergelijke vervolging kan worden vervat onder de categorie "vervolging op grond van lidmaatschap van een bepaalde maatschappelijke groep" kan niet worden weerhouden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het immers niet omwille van een bepaald kenmerk van verzoeker is dat hij problemen kent, maar wel omwille van eventuele wraakgevoelens die de familie van zijn vriendin en zijn eigen familie jegens hem koesteren omdat hij zijn vriendin had ontmaagd.

Deze problemen zijn dus louter het gevolg van de appreciatie van het individuele gedrag van verzoeker en dus niet volledig toe te schrijven aan de beweerde feitelijke en externe gebeurtenissen en niet van zijn behoren tot een sociale groep.

Verweerder benadrukt dat de reden die verzoeker aanhaalt waarom hij geen bescherming zou kunnen krijgen van de overheid evenmin onder een van de criteria van de Conventie van Genève valt. Verzoeker verklaarde immers dat dit een zaak van eer is en dat de autoriteiten daar niets mee te maken hebben (gehoorverslag CGVS dringend beroep p. 13). Dit argument houdt geen verband met een van de criteria van de Conventie van Genève. Verzoekers argument dat de Irakese overheid toch de auteur van een vervolging kan zijn als gevolg van de onmogelijkheid om de eigen onderdanen te beschermen, is niet van aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Verzoekers verwijzing naar het feit dat de neef van zijn vriendin zelf als "X" tewerkgesteld is bij de politie in X, zodat hij dan ook onmogelijk bescherming kon gaan vragen bij de officiële (politie)autoriteiten van zijn land, is evenmin van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen. Verweerder antwoordt dat het niet de aard of status van de personen met wie hij problemen kende is die van belang is, maar wel of en om welke reden verzoeker vervolgd werd. In X kreeg verzoeker problemen omdat hij zijn vriendin ontmaagdde.

Verweerder wenst aangaande de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in X bereikt.

Verweerder merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord in dringend beroep. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de X taal machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan niet worden weerhouden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

- 3.3. Verzoekers vrees voor vervolging is gebaseerd op een gemeenrechtelijk feit, namelijk de ontmaagding van zijn vriendin die volgens zijn beweringen resulteerde in de moord op de vriendin door haar familie. Verzoeker, wiens vriendin volgens zijn beweringen werd gedood op 13 maart 2005, verliet zijn land van herkomst op 15 maart 2005 op basis van mededelingen door een vriend over de wraakzuchtige houding ten aanzien van hem door de familie van de vriendin.

Verzoeker verklaart ter zitting dat hij geen beroep deed op de autoriteiten omdat de familie van zijn vriendin een grote familie is die veel invloed heeft.

Uit de lezing van het dossier blijkt dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt over (i) zijn beweerde relatie met X (ii) de dood van zijn vriendin (iii) de invloedrijke positie die de familie van zijn vriendin zou bekleden binnen de Koerdische samenleving (iv) dat hij, als man, het slachtoffer zou kunnen worden van 'eremoord' (v) de onmogelijkheid om bescherming te bekommen bij de overheid indien zijn vriendin werkelijk werd gedood omwille van 'eerwraak' en hij, om reden van haar ontmaagding, gevisieerd zou worden door haar familie.

Uit publieke informatie blijkt tevens dat er op het grondgebied van de "Kurdistan Regional Government" (KRG) sinds 2002 wetgeving werd ingevoerd waardoor daders van eerwraak niet langer immuun zijn en dat eerwraak in dit gebied niet is toegestaan (Algemeen ambtsbericht Irak, april 2006, p. 66, [<http://www.minbuza.nl>]; UK Home Office, Country of origin information report, Iraq, 31 oktober 2006, p. 169-172 [<http://www.ind.homeoffice.gov.uk>]). Uit voormelde informatiebronnen kan bovendien afgeleid worden dat 'eerwraak' of 'eremoord' toegepast wordt op vrouwen en mannen hiervan geen slachtoffer zijn (zie ook: UK Home Office, Operational Guidance Note, Iraq, 12 februari 2007, 3.14, [<http://www.ind.homeoffice.gov.uk/>]).

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij, als man, omwille van de beweerde ontmaagding en de hieruit voortvloeiende moord op zijn vriendin, hetgeen gemeenrechtelijke feiten zijn en vreemd aan de Conventie van Genève, vervolging dient te vrezen of ten gevolge van deze feiten geen bescherming zou kunnen verkrijgen van de Koerdische autoriteiten.

Omtrent de aangevoerde schending van de algemene motiveringsplicht, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in X bereikt.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord in dringend beroep en tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de X taal machtig is. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden. De beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd.

Verzoekers verwijzing naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is niet relevant. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (R.v.St., Gaelic, nr.X, 26 mei 2003).

4.1. Verzoeker roept in dat hij ingeval van gedwongen terugkeer een reëel risico op ernstige schade loopt waartegen hij geen effectieve bescherming kan hebben. Ter ondersteuning voegt verzoeker een aantal krantenartikelen toe (krantenartikel De Morgen, 19 december 2006, krantenartikel De Morgen, 8 januari 2007, krantenartikel De Morgen, 11 januari 2007).

4.2. Verweerder stelt dat verzoeker afkomstig is uit X dat in Noord-Irak is gelegen. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

De door verzoeker aangehaalde krantenartikels vermogen niet deze voorgaande analyse betreffende de situatie in Noord-Irak te weerleggen. Het krantenartikel van De Morgen van 13 januari 2007 verwijst naar de situatie in het algemeen, maar niet specifiek naar de situatie in Noord-Irak. De twee overige artikels van De Morgen gaan dan weer over de "Anfal-campagne" tegen Koerden in Noord-Irak in 1987-1988 en het proces voor het Iraaks Hoog Strafgerechtshof hieromtrent.

Verder wenst verweerder te wijzen op het gebrek aan effectieve bescherming, zoals aangehaald door verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, waarbij hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen en merkt op dat het daarbij van belang is te beoordelen in hoeverre dit risico reëel en actueel is, in hoeverre de schade ernstig is en of verzoeker voldoende geloofwaardig is conform de definitie van subsidiaire bescherming.

4.3. Uit verzoekers ingeroepen "reëel risico op ernstige schade" en de verwijzing naar de "spiraal van collectief geweld waarvan de burgerbevolking in Irak" het slachtoffer is, wordt afgeleid dat verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c, van voormelde wet van 15 december 1980, verzoekt.

Verzoeker, die geboren en getogen is in Noord-Irak waar hij woonde met zijn moeder en zus (administratief dossier, stuk 3, p. 2), brengt ter ondersteuning drie krantenartikelen bij van "De Morgen". De artikelen verwijzen respectievelijk naar de algemene situatie in Irak (artikel van 13 januari 2007) en de campagne tegen de Koerden in de jaren '80 en het proces hieromtrent.

Verweerder voegt bij de nota van 5 februari 2007 een analyse omtrent de veiligheidssituatie in Noord-Irak, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie als significant beter wordt beschouwd dan de situatie in Centraal-Irak en de provincies X en X. Volgens de conclusie van deze analyse is de stand van zaken zo dat, behoudens sporadische terroristische aanslagen en een onvoorspelbare situatie, er geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van een willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De UNHCR blijft tot op heden een andere benadering verdedigen voor personen afkomstig uit de drie Noordelijke provincies van Irak, omdat de situatie, in tegenstelling tot Centraal- en Zuid-Irak, relatief stabiel blijkt te zijn. Lokale autoriteiten waken er over de veiligheid (UNHCR, *UNHCR return advisory and*

position on international protection needs of Iraqis outside Iraq, 18 december 2006, <http://www.unhcr.org>).

Het gebied van verzoekers afkomst wordt bestuurd door de "Kurdistan Regional Government". Artikelen 117 (1) en 141 van de Iraakse grondwet erkennen de "Kurdistan Regional Government" als officiële regering over de provincies X, X en X. De twee belangrijkste Koerdische fracties, de "Patriotische Unie van Koerdistan" (PUK) en de "Koerdische Democratische Partij" (KDP), hebben sinds 1991 lokale overheden en veiligheidsmachten opgebouwd die tot op vandaag functioneel zijn. In mei 2006 werd de Koerdische regering één gemaakt. (Home Office, UK, Country of Origin Information Report, Iraq, 31 oktober 2006, p. 33-34, 48 e.v. <http://www.ind.homeoffice.gov.uk>). De huidige veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies is relatief rustig en meer stabiel dan de meeste andere regio's in Irak. In KRG-gebied is de ordehandhaving in handen van de X; Deze zijn zichtbaar aanwezig en vormen de grootste militia in Irak. UNHCR omschrijft ze als goed getraind, goed uitgerust en zeer waakzaam. Het aantal van hun leden werd in 2005 geschat op 100.000 en het doet dienst als het belangrijkste veiligheidsorgaan voor de KRG in Noord-Irak (UNHCR, Country of Origin Information, Iraq, oktober 2005, <http://www.unhcr.org/>).

De aangebrachte informatie van verzoeker, die betrekking heeft op de algemene situatie in Irak of op feiten uit de jaren tachtig, weerlegt voormelde informatie en de analyses van de UNHCR en het Commissariaat-generaal niet; derhalve kan aan verzoeker de subsidiaire bescherming overeenkomstig voormeld artikel 48/4, § 2, c, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 14 juni 2007 door:

dhr. W. MULS, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

W. MULS.